

46 yaşındaki Anne verandada, bir masanın başında oturmaktadır. Önünde çizgili bir defter. Yazıyor, çiziyor ve hayallere dalıyor. Mevsim yaz. Camların ardında, bahçede oyun oynayan yeğenleri 6 yaşındaki Tom ve 9 yaşındaki kız kardeşi Léa'yı görüyoruz. Daha sonra onların ağabeyleri, 15 yaşındaki Adrien de onlara katılacak...

TOM (içeri girer): Ne yapıyorsun? Resim mi çiziyorsun?

ANNE: Hayır, bir hikâye anlatıyorum.

TOM: Ama hiçbir şey duymuyorum!

ANNE: Hikâyeyi kafamda anlatıyorum.

TOM: Bize de anlatacak mısın?

ANNE: Hayır.

TOM: Neden? Hikâyen bizim için değil mi?

ANNE: Öyle ama hikâyem anlatılmak için değil, okunmak için.

TOM: Ama ben okuma yazmayı iyi bilmiyorum ki! Daha yeni başladım!

ANNE: Tamam, ben sana okurum ya da ablan okur.

TOM: Ne zaman?

ANNE: Kitabı bitirdiğim zaman.

TOM: Demek kitap yazıyorsun, öyle söylesene! İyi de nasıl yazıyorsun? Bilgisayarın yok mu?

ANNE: Var ama önce hikâyemi deftere yazıyorum, tıpkı senin gibi.

TOM: Kimin hikâyesini anlatıyorsun?

ANNE: Héloïse isminde bir kadının, çok ilginç bir insan.

TOM: Yaşlı mı?

ANNE: Hayır, 40 yaşında, aslında sana göre biraz yaşlı olabilir.

TOM: Hayır, o kadar yaşlı değilmiş, babamla aynı yaşta. Peki, ne yapıyor?

ANNE: Henüz bilmiyorum. Hapishaneden daha yeni çıktı.

TOM: Birini mi öldürmüştü?

ANNE: Hayır, kimseyi öldürmemiş. Ancak bir kazada ölen küçük bir çocuğu öldürdüğünü düşünüyorlar, güya kasten yapmış.

TOM: Sen de emin değil misin?

ANNE: Eminim ama henüz ona dair fazla bir şey bilmiyorum.

TOM: O zaman gazetelere, internete ya da kitaplara baksana.

ANNE: Fakat o ne gazetelerde ne internette ne de kitaplarda var.

TOM: Nerede peki?

ANNE: Kafamın içinde.

TOM: Yani uyduruyor musun onu? Ben de zaman zaman hikâyeler uyduruyordum ama sonra kâbus görüyorum diye bıraktım.

ANNE: Bu kadın beni korkutmuyor ama sürekli onu düşünüyorum.

TOM: Peki ileride ona ne olacağını biliyor musun?

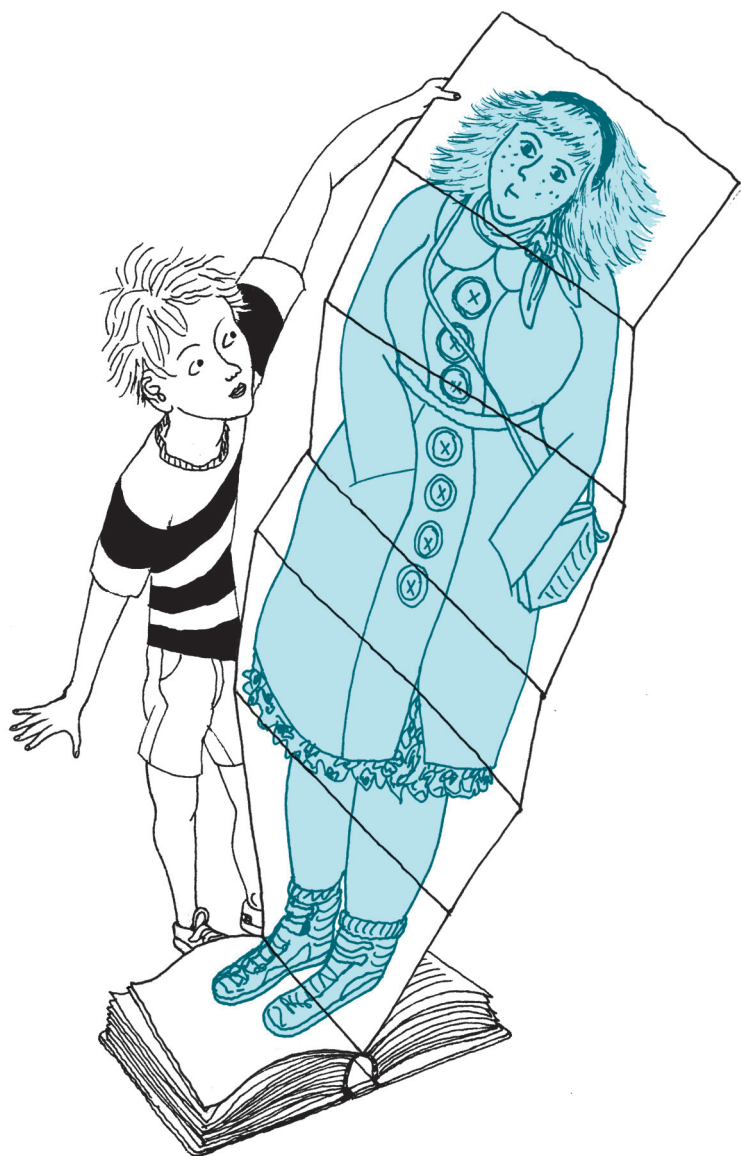
ANNE: Hayır, tam olarak bilmiyorum.

TOM: Bir hikâye anlatıyorsun ama içinde ne olup bittiğini bilmiyor musun?

ANNE: Tam olarak öyle. Bir kişiyle ilgili bir hikâye anlatmaya başladığım zaman onunla ilgili çok da fazla şey bilmiyorum aslında. Nasıl göründüğünü, saçlarının, gözlerinin rengini biliyorum. Mesela Héloïse'in saçları altın gibi sarı. Ayrıca sesi de saçları gibi büyüleyici.

TOM: Ben senin şu zavallı kadınının resmini çizeceğim, belki sana yardımım dokunur.

ANNE: O benim zavallı kadınım değil, Héloïse hikâyemdeki bir karakter. Bir karakter yaşayan ama var olmayan insan demektir. Ya da var olan ama yaşamayan bir insan. Gerçek hayatta değil, hayal gücünde yaşayan bir karakter. Onunla gerçek hayatta tanışamazsın, bunu yapmanın tek yolu hikâyesini okumaktan geçiyor.

TOM: Ama ben henüz okuyamıyorum ki! Yani, en azından iyi okuyamıyorum.

Tom küçük bir masanın üzerinde resim yapmaya başlamıştı ki ablası Léa içeri girdi.

LÉA: Ama ben okumayı biliyorum. Ne yapıyorsunuz bakalım? Yazdıklarını okuyabilir miyim Anne? Aman Tanrım, ne kadar da kötü bir el yazın var! Neden bilgisayarda yazmıyorsun?

ANNE: Daha sonra. Héloïse'den bahsediyorduk.

LÉA: Ne komik bir isim! Kim bu?

TOM: Kitabının bir karakteri.

LÉA (*okuyarak*): “Héloïse şarkı söylüyor, yalnız. Ovanın üstünden koca koca uçaklar geçiyor. Uzaklardan bir köpek havlıyor.” Héloïse'in köpeği mi var?

ANNE: Hayır, hemen yanındaki evde yaşayan bir adamın köpeği.

LÉA: Tanışacaklar mı?

ANNE: Galiba. Henüz fazla bir şey bilmiyorum ama uzun zamandır bunu düşünüyorum.

LÉA: Sana yardım edebilir miyiz? Ben bir şeyler yazmak zorunda olduğumda hep anneme sorarım.

ANNE: İsterdim ama bu benim hikâyem, yani her şeyi tek başıma bulmam gerekiyor.

LÉA: Peki ama bu senin hikâyense içindeki her şeyi bilmen gerekmez mi?

ANNE: Şimdilik sadece hapisten çıktığını, saçlarının altın gibi sarı, sesinin çok güzel olduğunu, omuzlarından dökülen oldukça yıpranmış kırmızı bir yağmurluğu olduğunu ve biraz da şişman olduğunu biliyorum. Ne zaman bir hikâyeye başlasam, yarattığım karakteri sanki hemen karşımdaymış gibi açık seçik görürüm. Aslında hikâyeye başlayan

ben değilim, **hikâye kendi kendine başlar, karakter de kendini tanıtır.**

Hiçbir şey söylemez, yine de hikâyesini anlatmamı ister gibidir. Konuşmadığı için her şeyi benim tahmin etmem gerekiyor.

TOM: Neden bunu yapıyorsun ki? Konuşmayan insanları dinlemek ve ne demek istediklerini tahmin etmeye çalışmak çok can sıkıcı değil mi?

ANNE: Başka bir seçeneğim yok.

LÉA: Yoksa canın mı sıkılıyor?

ANNE: Evet. Hikâyem üzerine çalışmadığım zamanlar canım sıkılıyor. Şimdi Héloïse ve yanındaki bir evde yaşayan adamla bolca zaman geçireceğim.

LÉA: Héloïse'in evinin yanındaki ev mi?

ANNE: Hayır. Héloïse bir barakada yaşıyor.

TOM: Barakada mı? Parası yok mu?

ANNE: Hayır, hiçbir şeyi yok. İnşaatların şantiyelerinde barakalar olur ya hani, yeni evler ya da yeni bir

otoyol inşa ettiklerinde, işte onlardan birinde yaşıyor.

LÉA: Bakıyorum da onunla ilgili hiç de az şey bilmiyorsun.

ANNE: Evet ama bildiklerimi size anlatmaya devam edemem.

TOM: Neden ama? Çocuklara uygun bir hikâye değil mi yoksa?

LÉA: Annem her zaman televizyondaki şeyler için “Bu size göre değil.” der.

ANNE: Biraz daha ilerlememi beklemeniz gerek yalnızca.

TOM: Peki Héloïse ve yan tarafta oturan adama ne olacak? Adamın adı neydi?

ANNE: Jean-François.

LÉA: Evli mi? Çocukları var mı?

ANNE: Evet.

LÉA: Birbirilerine âşık olacaklar değil mi?

TOM: Beraber uyuyacaklar değil mi?

ANNE: Büyük olasılıkla ama anneniz